

Кодзи Танака

Преследването

1

„... А сега следват местните новини. Днес вечерта на Хокайдо, между Хидака и Обохино, на държавната аутострада №274 отново се появи тайнствената кола-убиец. В резултат на сблъскване с нея са катастрофирали две леки коли и са се запалили...“

Кадрите на телерепортажа се съпровождат с коментар на говорителя. Обемното изображение даваше осакатените и наранени лица на хората с пълния им ужас. Да-а, гледката не беше от приятните – най-малкото не беше такава, която да радва, когато си в креслото с чаша в ръка.

Всъщност, струва ли си нервите, да го вземаш навътре? Щом така или иначе няма с какво друго да се занимаваш, гледай телевизия и смучи евтино уиски. Дори за пивницата не ми стигаха парите. А да спя бе така рано – всичко на всичко осем часа. Разбира се, може да поскитам по улиците, да позакача някое и друго момиче, но и за това сега не ми стигат нито силите, нито настроението...

Казано честно, пропаднах. Не живеех, а вегетирах. Дните ми минаваха така скучно и мъчително, че направо се измъчвах. Но най-изморен се усещах от себе си, от самотата между четирите стени на жалката ми стая...

На екрана се мяркаха фигури, а говорителят ги допълваше с подробности:

„– Броят на жертвите до днес надвишава двуцифрено число. Както предполага полицията, виновник за катастрофите е загадъчна машина-робот, която се управлява от компютър. Независимо от всички взети мерки тя успява да се изплъзне от преследвачите. Изглежда, дневно време се крие нейде из Хокайдо, а с идването на тъмнината, напуска скривалището си и започва да търси нови жертви. Специалистите смятат, че неукротимата страст към разрушения е предизвикана от неизправности в логическия блок на процесора...“

– Ама че работа! – изумих се аз. – Толкова сили привлякоха за търсенето ѝ, дори вдигнаха по тревога реактивните въртолети, а да не могат да я открият! Колко ли мощен трябва да е мозъкът на тази кола? Ами ако

не е машина?!

Нещо странно и необяснимо се криеше в поведението на блуждаещата невидимка, която журналистите бяха кръстили машината-убиец. Това не ми позволяваше да я смятам за механизъм. Тя бе станала сензация преди месец. Тайнствената кола се появяваше в южната част на Хоккайдо, преследваше леките автомобили по пътищата с номера 274, 237, 235 и в прилежащите им райони. На външен вид това бе спортна кола с тъмнозелен цвят. И без никакво съмнение – машина-робот, тъй като още никой не бе успял да забележи на волана човешка фигура. В наши дни, когато почти на всеки автомобил има електронна система на управление, подобно допускане не изглеждаше свръхестествено.

Но в тази машина-робот имаше нещо особено.

Сякаш я движеше дива и необузdana с нищо извратена жажда за убийства. Да настигне вървящата отпред кола, да я бутне, обърне или насочи към скалите или пропастите... Животът на хората не се взимаше предвид. Тук се криеше главната загадка. Нали в електронния мозък на всеки робот е заложено грижата за безопасността на човека...

Тръснах глава, избавих се от натрапчивите мисли и тъжно се усмихнах. Защо ли трябва да си блъскам главата с такива загадки? Та аз сам не мога дори да седна зад кормилото... А от мрачната като пещера стая скоро ще ме изхвърлят. Скромната компенсация за уволнението ми почти свършваше.

Бъдещето не ми предлагаше нищо утешително. Не е така лесно на един изпитател на автомобили и състезател да си намери работа, когато е загубил квалификация. А аз бях загубил най-важното – вратата в себе си. Започнах да се страхувам от скоростта след онази катастрофа при надбягването, когато загина моят съекипник и приятел... Загина по моя вина... Той умря, а аз се оказах в тази отвратителна стая, където дните се нижеха унили и еднообразни. На кого ли съм нужен с този изчезнал вкус към спортната злоба и високите скорости?

Звънна се. Видеофона беше стар, но добре си вършеше работата. Вдигнах слушалката. На светналия екран се появи образа на мъж. Фигурата му се виждаше до кръста. Нещо познато ми се мярна в спокойното лице на този вече не много млад човек.

– Здравейте, Самодзима-сан – раздаде се невъзмутимия глас в пълно съответствие със спокойното му лице. – Ние отдавна не сме се виждали. Вие сигурно дори не ме помните. Аз съм Кайда...

Кимнах неволно. Разбираше се, че го помнех. Как бих го забравил?! Бащата на моя приятел, същият, който загина в катастрофата преди

половин година. По време на погребението тази невъзмутима маска се връза завинаги в паметта ми. Спомням си, че изпитвах истински мъки, макар той с нищо, дори неволно, не изказа скръбта си, не се издаде и не ме укори. Да, Кайда стоически понесе загубата на единствения си син.

Приятелят ми неведнъж бе казал, че семейството му е заможно, но аз дори и в мислите си не можех да си представя истинските размери на богатството им. Погребението бе извършено с изискан разкош. Близките му се настаниха в най-хубавия хотел на града, като заеха цял етаж с най-скъпите апартаменти. Това бяха в буквалния смисъл приказно богати хора, които не знаеха колко пари имат, притежатели на безкрайни земи в северните области на Хонсю и Хокайдо.

– Разбира се, че ви помня. Много се радвам, че ми се обадохте... – едва чуто измърморих. И откъде да взема сили да го погледна в очите? Сърцето не забравя лесно. А аз му отнех най-скъпото.

– Не беше така лесно да открия новия ви адрес...

– Смених и работата и покрива. В пропастта се сривах без спиране – отвърнах с горчива насмешка. Всъщност и аз имах право на известно съчувствие. Моята загуба не беше никак малка.

– Не ви ли попречих на работата?

– Както виждате. – посочих с ръка убийствената сивота на стените. – Сега поне имам колкото си искам свободно време.

– Е, това е прекрасно – усмихна се той. – Значи мога да разчитам на вас. Направете ми услуга и елате утре при мен в хотела.

Кимнах в знак на съгласие. Не бих казал, че тази молба ме възхити, но вероятно той имаше някакви свои съображения...

През нощта сънувах сън. Нося се, хълбок до хълбок, с загиналия приятел. На финала пристигаме заедно. Но всичко става не на нормалната писта – доколкото ми стигат очите, наоколо се простира безкрайна равнина. И ние двамата се носим заедно в безбрежния простор, обхванати от необяснима злоба и се стремим да се изпреварим.

2

Коридорът на хотела ухаеше с особената миризма на местата, в които парите текат като река. Електронните лампи заливаха алените пътеки с меката си светлина. Оказах се пред нужната ми врата, почуках и влязох. За миг сякаш ослепах. Изисканата маса бе подредена като за банкет, а на нея седяха мъж и жена. Но ме заслепи не вида на ястията или елегантната фигура на господин Кайда. До него седеше девойка в много проста но елегантна рокля за коктейли без нито едно украшение. А тя нямаше и нужда от тях. Нито една скъпоценност на света не би увеличила прелестта на такава красавица.

– Това е Ейдзи Самедзима. Разказах ти за него. Съекипник на нашия Съсуке... Добри другари са били...

Старецът премести погледа си от девойката на мен.

– Запознайте се, моля, Самедзима-сан. Тази девойка е годеницата на моя син. Нарича се Маки. Маки Кикумото. Като дъщеря ми е. Когато Съсуке загина, тя зае мястото му в семейството.

Девойката се усмихна и наведе глава. Дългите ѝ прави коси бяха вчесани по старинен обичай. Но се усмихваха само устните, а очите ме гледаха с неприязън. „Приятелството ви беше така силно, че ти го погуби“ – сякаш така казаха.

– Помолих я да присъствува на нашия разговор – продължи Кайда, – нали темата има непосредствено отношение към нея.

Ние се захванахме да вечеряме и известно време цари мълчание. Скариди и бяло вино. Трябва ли да казвам, че питието бе превъзходно. С благодарност погледнах старецът: колко хубаво беше, че не предложиха да се срещнем в моята схлупена бърлога. Все още в душата ми тлееше някакво самолюбие. И в този миг долових затаена болка в очите на Маки. А може би състрадание към стария Кайда?

Когато привършихме със супата и разменихме безброй думи в празни светски приказки, Кайда решително произнесе:

– Мисля, че е време да поговорим сериозно.

Лицето на девойката се напрегна.

– Не много отдавна на Хокайдо се появи загадъчната машина-робот. Наричат я колата-убиец. Сигурно сте слушали за нея?

– Естествено. Всички говорят само за нея.

– Мда-а... Е, вие какво мислите за това?

– Просто не мога да си го обясня. Това е всичко, което ще кажа. Разбира се, че е робот с електронен мозък. Тук няма нищо необикновено. Но трябва някъде по пътя да ѝ свърши бензина? Тя не може да се движи сама по себе си. Чудеса няма!

Старецът навлажни с език изпръхналите си устни и кимна.

– Но ако допуснем, че машината се управлява не от обикновен компютър, а от самоорганизираща се система, подобна на човешкия разум? – бавно изрече той.

– Не може да бъде! – усъмних се искрено. – До сега никой не е създавал такова мощно кибернетическо устройство с толкова малки размери! По-лесно е да се свърже жив човешки мозък с машината.

– Какво пък... – Старецът отново кимна и някак си се сви, сбръчка, а от краищата на устните му сякаш течеше чудовищно напрежение. – Ти отгатна...

Аз замръзнах на мястото си:

– Откъде ви е известно това?

– Известно ми е, защото аз го направих.

Внезапно заговори девойката и гласът ѝ, който прозвуча за пръв път през тази вечер, беше напълно безстрастен:

– Самедзима-сан, Съсуке е жив. Поне разумът му е жив. А машината е просто обвивката, в която той съществува.

– Сега вече напълно разбирам, че съм направил непростима грешка – дрезгаво проговори Кайда. – Може да се оправдавам, че това е сляпа родителска любов, воля на покойния... Но все едно не трябваше да допускам това безумие.

– Значи вие сте поставили мозъка на Съсуке в блока за управление на колата? – направо бях пресипнал от вълнение и собствения ми глас изглеждаше напълно чужд.

– Съсуке беше като омагьосан от колите – отвърна Маки вместо стареца. – Машини, скорост, – за това живееше. И не искаше след смъртта си да се раздели. Дори когато плътта му умря... И чичо... Не, ние не можехме да пренебрегнем последната му воля!

Това ме поразя като гръм. Веднага в това не можеше да се повярва. Разбира се, съвременната бионика бе постигнала необикновени успехи, а и с операции по хомопластика няма да удивяш никого. Но с човешкия мозък!... Да го свържат с електронна система! Кайда сякаш прочете мислите ми и каза:

– Както ви е известно, аз разполагам с много средства. Заплатих тази сложна операция. Естествено имаше риск... но всичко мина успешно.

Разумът на сина ми оцеля и оживя. Съсуке се превъплати в красив спортен автомобил, направен по специална поръчка с газотурбинен двигател и шаси на последен спортен модел. Смятах, че имотите ми на Хокайдо са достатъчно обширни, но...

– Той не е пожелал да признае определените му граници и е започнал да преследва и унищожава минаващите по шосето коли.

– Да, вие сте напълно прав. – В гласът на стареца се долови отчаяние. – Изглежда, постепенно губи ума си. С какво друго да се обясни? Но не разбирам защо? В него сякаш се е вселил зъл дух. Но както и да е, време е да го спрем. За щастие, още никой не се е сетил, че убиецът е човешки мозък. Операцията бе направена в най строга тайна. На лекарите им беше добре платено, за да си държат езика зад зъбите. Така че засега тайната не излиза наяве...

– А как си го представяте? Та той е на кола, която няма равна на себе си. Вие сами казахте, че е направена по специална поръчка. Трудно ще бъде дори да се настигне.

– Затова и ви се доверихме. Вие сте били приятели със Съсуке и заедно сте участвували на състезания. Познавате навиците му, характера му и начина на каране. Никой, освен вие, не ще успее да го хване. И Кола съм ви приготвил. Също е направена по поръчка. Но уви, равностойна е на неговата!

– Виждам, че всичко сте премислили – измърморих аз. Необяснима мъка закипя в гърдите ми. Аз вече не съм същия и не мога да карам както преди!... Но как да им го обясня?

– Нали вината е ваша – изведнъж тихо пророни Маки. – Вие го лишихте от телесната му обвивка. Да, такава беше волята му. Но може би, именно отчаянието, неудовлетвореността от новото тяло го е довело до умопобъркване? Вие трябва да му помогнете.

– Как? Разбирате ли какво говорите?! Да допуснем, че унищожа колата. Но тогава ще загине и той!

– Съгласен съм на всичко – глухо каза старецът. – Имам ви пълното доверие.

Гърлото ми се сви. Каква клопка, от която изход няма...

– Е, добре. Ще се постарая нещо да направя – издехих с последни сили.

3

Погледнах електронния часовник на таблото: показваше два след полунощ. Стъклото на колата беше като залято с черен лак – толкова непрогледна беше тъмнината. Напред през прохода водеше пустинен път, по който свободно се разхождаха ветровете. Тук и денем не минаваха много коли. Тази държавна аутострада бе ремонтирана съвсем скоро. Започваше от Юбари и до хидаки минаваше главно през гори, където рядко ще видиш човешко жилище.

Забелязах я на четвъртия ден от търсенето.

Първите опити минаха безплодно. Естествено, излизах само нощем, но по оживените пътища като 237 и 238 дори нощем потокът не спираше – тирове с прицепи, полицейски патрули и мотоциклетисти. Изобщо, скоро разбрах, че да срещна тук колата-убиец, е просто наивно, присъщо повече за сукалчетата от „племето на бегачите“ – любителите на силни усещания, носещи се по пътищата с надеждата случайно да я срещнат. Равнините на Хокайдо около Хидаки са така просторни, че подобна вероятност е направо нищожна. Трябваше да се въоръжа с търпение.

Тихо и недоволно ръмжи двигателят. Това е естествено, когато възможностите му са до 20000 оборота в минута, мощност 200 коня, а го карат едва с 60 километра в час. Истинско оскърбление за моя стоманен кон. Какъв възторг изпитах, когато за пръв път видях това съвършенство на техниката, изпълнено с мощ и изящество! Прекрасен двуместен спортен автомобил! Тялото му бе леко огънато и клинообразно с ярък червен цвят. Вътре в него имаше всичко: и сложна електронна апаратура за автоматично управление, въздушна възглавница, противоударно устройство и т. н. до най-малките подробности.

Имах си план. Тези продължителни разходки по далечните отклонения извършвах не за удоволствие. Просто изучавах плацдарма. Освен това трябваше да си възвърна формата и да свикна с колата.

... Когато за първи път влязох в кабината и се загледах в таблото, зад гърба ми се раздаде гласът на стария Кайда:

– Обърнете специално внимание на този превключвател.

Погледнах. Превключвател като превключвател. нищо особено.

– Това устройство стреля с маслени снаряди. Маслото се разлива по платното и колелата почват да се плъзгат. В критичен момент може да

го използвате като скрита в ръкава карта.

– Маслен заряд ли?! – почувствувах се не на себе си и погледнах стареца. – И за това ми сте помислили?...

– Такъв ми е принципа, да изпипвам нещата до край – той пребледня като тебешир, но не отмести очите си, докато ми го казваше. – Искам да разберете: това не е играчка.

– Вие сте прав. – Аз излязох от колата. Разбихах го още от мига, в който видях за първи път тази машина.

– Харесва ли ви цветът ѝ? – Маки ме гледаше с вцепени пръсти и в тона ѝ се усещаше ледена насмешка.

– Прилича на цинобър? – отвърнах аз. – Малко е ярка, но не изглежда лошо.

– Внимателно изучих статистиката на нещастните случаи. Повече от тридесет процента от нападнатите коли са били с червен цвят. Затова решихме и вашата кола да е червена. Именно червените коли предизвикват в него особена ненавист. И защо ли?

– Ами... – объркано отвърнах и направо изстинах вътрешно от внезапната догадка: по време на катастрофата бях на машина с яркочервен цвят. нима толкова много ме ненавижда? Но на глас казах невъзмутимо: – Сигурно го възбужда като силен дразнител за един възпален мозък. Това мога да предположа.

Тя кимна. Дори и сега не мога без болка да помисля за надменната и всеразбираща насмешка.

Пътят непрекъснато се изкачваше. До настъпването на зимата имаше още много време, но през нощите студът пронизваше костите. На разсъмване платното се покриваше със скреж и трябваше да съм непрекъснато нащрек.

Ярката светлина на фаровете разкъсваше ледения мрак на нощта. Като омагьосан гледах, как се руши на всеки завой под тези остри лъчи непроницаемата наглед глуха стена.

И в този миг... Цял се превърнах на слух. Някъде отпред се чуваше почукване на нещо метално, което многократно се повтаряше от планинското ехо. Това бе неравномерно и захласващо се тракане на мотор. Сетне се чу пронизителен вой на клаксон и след него – с нищо друго не можеше да се сбърка, – отвратително, пронизващо сякаш нервите на зъбите, разкъсващо скърцане на смазван и разчупван метал. Намали оборотите на двигателя си до минимум и в настъпилата тишина звуците започнаха да се чуват удивително отчетливо.

Трескаво си поех дъх и натиснах педала на газта. В прохода нещо

ставаше. Но ако на такова място и в този час се е случила беда, то значи трябва да се търси машината-убиец. Почти беше сигурно.

Не трябва да и дам да се скрие! Летях по шосето и взимах завоите най-икономично. Само кола като моята, със стоманени шини и свръхздраво окачване можеше да издържи подобни претоварвания. Чувствувах я като че ли бях свързан в едно с нея. И още как! Но да я управлявам виртуозно като префинен електронен мозък... Е, нито един компютър няма да гони машината си по такъв начин, като изцежда от двигателя всичко, на което е способен. Той е длъжен преди всичко да усигорява безопасността!...

Като вихър влетях в прохода. След остър завой видях пламъците. Вдясно се издигаше стената на скалите. Наляво зееше пропаст. А в канавката, на едно малко свободно пространство се бяха струпали една на друга три обърнати леки коли. И горяха на воля. Рязко натиснах спирачките. Гумите се плъзнаха, но успях да спра на мястото на произшествието. В светлината на пожара видях две неподвижни човешки фигури на земята – изглежда, са били изхвърлени от машините при удара. Дори и някой да беше останал в купетата, аз бях безсилен да помогна с нещо: огънят се бе развихрил яростно и поглъщаше смачканите купета, изпстрени с ярки и успоредни ивици. Гледай ти! Това били от „Племето на бегачите“ – търсачите на силни усещания...

Приближих се до проснатите на платното фигури. Ако нещастниците още дишаха, можеше нещо да се направи. И в този миг в гърба ме удари ярък сноп светлина. Стремително се обърнах. В мрака, изпод надвисналите скални грамади, ме зяпаха две ярки очи.

Няколко секунди затаеното чудовище в мрака ме разглеждаше втренчено. Стоях като парализиран. Моторът му заработи по-силно. То явно се канеше да изчезва.

Нагоре се метнаха ярки езици на пламъците и осветиха подобен на моя двуместен спортен автомобил, боядисан тъмнозелено. Машината-убиец! Старият Кайда я беше оборудвал с радар, телесенсорна апаратура и разни други електронни щуротии – просто да ти е страшно да си помислиш. И в този миг забелязах в купето, там, където не можеше да има никой, бледо лице в ореола на разпуснати дълги коси. Колата веднага изфуча и изчезна в мрака като истински дух.

Вцепенението ми премина. Тряснах вратата в движение, обърнах така рязко, че шините изсвистяха, но беше вече късно. Загубих сражението преди то да почне.

След като минах през прохода, стремително се заспушах и се носих

така до самите предградия на Юбари. Пътят беше толкова празен, сякаш беше изметен. Нито едно огънче не пламна на него. А машината-убиец изглежда се разтвори във въздуха.

– Вие бяхте прав – казах сутринта на закуска. – Той действително е полудял.

Беше почти пладне. Когато се върнах във фермана на разсъмване, заспах като убит и едва преди малко станах. В огромното помещение на масата седяха Кайда и Маки. Тя отново му гостуваше.

– Вие сигурно вече сте чули за снощното произшествие – продължих аз. – Има нови жертви. Този път цели три коли наведнъж. Бях на местопрестъплението. И той беше близо до мен. Криеше се в мрака като див хищник. Не мота да кажа, дали ме позна. Но ми се стори, че се подиграва с мен. Не, това не е биоробот. Този звяр притежава човешка душа. И е обхванат от непреодолима жажда за разрушение. Вие бяхте прави – трябва да го унищожим.

– Вчера загинаха още двама – прошепна Маки. Устата ѝ се покри с бръчици. Изведнъж си представих, какво изпитва тя сега. Дори обилната, но с вкус нанесена козметика не можеше да скрие силната умора. – Но това е така несправедливо, да го обвиняват във всичко само него! А това „Племя на бегачите“... Те отново го преследваха заради пустата му забава. Не той, а те го преследваха. И си получиха полагащото им се възнаграждение.

– Но силите им бяха така неравностойни – отвърнах предизвикателно. – Опитът, а и колите... Дори е смешно да ги сравняваме. Като състезател Съсуке нямаше равен на себе си, нито един компютър не можеше да се мери с него, а вие сте му дали най-съвършената машина на света. Кой може да го надмине сега, когато водач и машина са се слели в едно? Изходът е бил предрешен. Казано иначе – едно зверско убийство.

Очите на Маки избухнаха. Моите думи предизвикаха в душата ѝ буря от негодуване. Но това продължи само миг и изчезна така, че повече нищо не се забелязваше.

– И още нещо: някой му помага.

Кайда преглътна с мъка.

– Защо смятате така?

– Защото без странична помощ просто не може нищо да направи. Как ще си набавя гориво? Да предположим, че ограбва някоя бензиностанция. Та нали сам не е в състояние да налива бензин в резервоара. Така че бензина го карат в скривалището му. А и полицията има подобни

подозрения. Колкото до мен, аз съм сигурен в това.

– Сигурен ли? – като ехо повтори Маки и на устните ѝ отново се плъзна сянката на студената насмешка. – Вие искате да кажете, че сте видели неговият съучастник?

Срещнах погледа ѝ, опитах се да го разгадая, но напразно. Душата на девойката беше заключена за мен. Колебах се още миг. Нещо ме подтикваше да кажа: „Да, видях го със собствените си очи. Ясно видях някакво лице“. Но се съдържах и отвърнах сухо:

– Има съучастник. И трябва да тръгнем по тази нишка.

– Е, щом е така – направи изводите си Кайда, – надяваме се на вас. Може да поискате всичко, което ви трябва.

– Нищо не ми трябва, освен време.

След около час срещнах Маки в задния двор, до конюшнията. Извеждаше навън един кон. Язденето беше любимото ѝ занимание. В джинсите си и високите ботушки за езда девойката беше направо очарователна. Има жени, чиято красота става по-ярка, когато дрехите ѝ са поскромни. Тя беше в това число.

Тя сядаше в седлото, когато ме видя. Гневно тръсна косите си, и това движение не беше нито грубо, нито вулгарно, – Маки ме измери с поглед и хладно се осведоми:

– Вие изглежда искате нещо да ми кажете?

– Да, нужно е да поговорим насаме – отвърнах аз. – Искам да ви питам за две неща. Вероятно въпросите ми ще ви се сторят нескромни, но все пак ви моля да ми отговорите. Къде бяхте тази вечер?

– През нощта ли? В леглото си. Наистина, аз не успях да заспя.

Очите ѝ проблеснаха предизвикателно. Нещо тайно, скрито в самото сърце на Маки, разпалваше този огън.

– Добре. Ще ви кажа истината. Снощи не бях в къщи. Излязох с колата си. – Маки притежаваше бяла спортна машина с роторен двигател, малко по-малка от моята. – Не можах да заспя, затова кръстосвах цяла нощ пътищата. Доволен ли сте сега?

Кимнах неопределено. В тези думи Маки разкриваше целия си характер: нито да отстъпва, нито да отвърща на предизвикателствата, нито да лъже, дори в крайни случаи.

– И още един въпрос. Кажете, още ли го обичате? Да, Съсуке Кайда?...

Лицето ѝ се превърна в студена маска. Гледаше ме така, сякаш ме виждаше за пръв път. Между нас се простря бездънна пропаст.

– Вече ви казах... Съсуке Кайда не е умрял. Той съществува.

Неговата душа, дори затворена в машина, е жива. Тя е чиста и безценна като съкровище, принадлежеше ми и не е загинала. Защо да не мога да я обичам?

– „Чиста и безценна“... Да, но е било някога, а сега... Сега е пречупена и осакатена. В нея има само злоба и ненавист. Тази душа е станала недостойна за вас. Вие казахте, че трябва да му помогна. Какво имахте предвид? Да го оставя на мира? Или да си свърша работата докрай?

– Вие сте един слепец! – почти възкликна Маки. – Нима не виждате колко страдам? – маската от лицето ѝ падна и то се изпълни с ярост. Вън от себе си девойката размаха камшика и рязко дръпна поводите, като усмири танцуващия кон.

– Но аз не съм казал още всичко. Да знаете: аз съм длъжен да го спра. И ще го спра, независимо какво ще ми струва. Защото аз съм обектът на ненавистта на Съсуке. Като е станал киборг, той е почнал мъчително да изживява своята непълноценност. Отчаянието го кара да мъсти – и затова унищожават всички попаднали му машини. Но главната му цел са хората. Мъчителната им смърт му доставя наслада. Стига повече безсмислени убийства. Аз съм тук и нямам намерение да бягам. Хвърлям му ръкавицата.

Погледнах под око зялото със сълзи лице на Маки.

– Моля ви да му предадете. Ако случайно срещнете съучастника му... Кажете, че искам да се срещна със Съсуке в честен двубой, както някога на надбягванията.

– Ще му предам! – завика Маки и заби шпори в хълбоците на коня. Животното ме блъсна при изправянето си на задните крака и се понесе в бесен галоп. Аз дълго гледах след изчезващия силует. После се обърнах и закрачих към къщата. Трябваше още веднъж да поговоря със стария Кайда. Веднага ми трябваше още едно нещо.

5

Аз чаках. Сега това се превърна в основната ми работа. Бях скрил колата си в горичката до главния изход на фермата и никои не минаваше през вратата без да го види. Знаех, че колкото и време да изгубя, нямаше да пропусна търсения човек.

След срещата с колата-убиец се изтърколиха три денонощия. Той се бе затаил. Вероятно горивото му бе свършило. Крие се в закътано място и чака съучастника си да попълни запасите.

Същевременно направих няколко разузнавателни излизания извън фермата. Разбира се, с едничката цел да покажа, че нещо правя. Но веднага след вратата, излизах от пътя, гасях фаровете и започвах да чакам, чакам...

И ето, че настъпи третата вечер. Дори паднах духом и ме обхванаха съмнения – не греша ли в сметките си? Докато с лявата ръка разтървах схванатото си рамо, с дясната извадих цигара. Пакетът бе почти празен. А в устата си усещах отвратителен вкус. Моторът работеше на празен ход и от студа ме спасяваше единствено отоплението, но и то едва-едва грееше. Не успях да дръпна както трябва, когато изведнъж...

На монтирания в таблото за прибори екран неочаквано оживя някаква неподвижна до този миг точка. Раздаде се тихо бръмчене. Приборът се казваше „Омир“ и представляваше портативен радар. Настроен беше на предварително белязан обект, който излъчва къси радиовълни. Можеше да следи движеща се цел от разстояние десет километра. За него бях говорил със стария Кайда.

Незабелязано бях поставил предавател в една от колите във фермата – чудесната бяла спортна машина на Маки Кикумото. И сега нейната отметка на екрана започна да се движи. В потайна доба тя отиваше някъде. Но къде? При колата-убиец, при Съсуке Кайда! Повече не се съмнявах, кой му е помощник.

Бялата кола бавно стигна вратите. Сиянието на луната освети крехката фигура зад волана. Тя слезе отвори вратата, изкара машината извън фермата, отново слезе и затвори вратата.

Като изчаках няколко минути, тръгнах по следите ѝ. Не се страхувах, че ще изгубя бялата машина. Приборът безпогрешно улавяше сигналите и мъждукащото петънце ми сочеше пътя.

Маки караше на север по шосе №273, към градчето Симидзу. Пътят

беше безлюден и се насочваше към прохода Хикати. На места скоростта ѝ стигаше сто километра – явно девойката бързаше.

Следвах я на разстояние три километра. Това е точно разстоянието от което фаровете не се виждат. Засега тя кара по шосето. Но скоро трябва някъде да се отклони към планините и да ме заведе в скривалището на Съсуке Кайда.

Страхът ми от скоростта бе отдавна изчезнал и аз не забелязах, кога стана това. Сега ме владееше едно чувство – чувството за дълг. Машината-убиец е рожба на сляпата родителска обич, но нали аз съм първопричината. Една-единствена мисъл ме гонеше напред: аз, а не някой друг, вдъхнах живот в това чудовище, което вилнееше из просториите на Хокайдо. Само като го унищожа, мога да изкупя греха си.

Докато следях светещата точка, така се увлякох, че не поглеждах настрана. Опомних се едва, когато в ретроогледалото, съвсем близо зад мен, се разтвориха цветовете на някакви фарове. Това бе цяла колона, най-малкото десет коли. Те се стараеха да ме обкръжат, да ми пресекат пътя и аз се досетих, че не са обикновени машини. Проточеният рев на моторите им действуваше на нервите ми като досадно бръмчене на пчели. Но преследвачите, изглежда се наслаждаваха на тези звуци. Изплъзналото се от очите на пътната полиция „племе на бегачите“ се носеше като упоено от скоростта.

Заколебах се: не ми бе ясно, какво искат. Можех да се опитам да се откъсна от тях, като форсирам до край мотора. Но тези идиоти с радост ще се включат в гонитбата. А сега време за подобни игри нямам... Мигът закъснение, докато бях в нерешителност, се оказа достатъчен първата машина да ме надмине. Сега бях напълно обкръжен. Някой зад мен замига с фаровете: „Отстъпи пътя!“.

Натиснах бавно спирачките и без да бързам излязох извън платното. Те също спряха, наскочаха от колите и тръгнаха към мен. Това бяха десет човека в еднакви състезателни костюми, украсени със свастики на бял фон. Огледах се: всички имаха великолепни мощни машини. Въобще класически образци на „племето на бегачите“.

Пръв до колата ми се приближи един наперен младенец, изглежда шефа на бандата, и нетърпеливо потропа с кокалчетата на пръстите си по страничното стъкло. Спуснах го. Той без стеснените пхна главата си вътре в купето и носът ми бе потопен в сладникавата миризма на марихуана.

– До нас дойдоха слухове, че ... – процеди той през зъби.

– И какви са те? – проявих аз любопитство.

– Че някой е започнал да излиза на лов. Ние не бихме възразявали... Всеки е свободен да прави, каквото си иска. Но има едно нещо...

Погледнах издутите и отпуснати бузи и усетих, как по гърба ми преминаха противни тръпки.

– Работата е там – продължи той, – че това е наша плячка. Ние също го преследваме. Той осакати няколко наши момчета. И две от тях загинаха. Не се каним да го отстъпваме на друг. Разбра ли?

„Гледай, какво било – помислих си аз. – От някъде е изтекла информация. На фермата има човек, който не умее да си държи езикът зад зъбите. Всички старания на стария Кайда се били напразни.“

– Нямам никакво отношение към това.

– Стига си се правил на глупак! Добре те познаваме. И затова не ни казвай, че просто си решил да се поразходиш с кола в късните часове на нощта.

Неволно прехапах устни. С рязко движение се опитах да вдигна стъклото, но той се оказа по-бърз за частица от секундата. Нещо студено се допря до гърлото ми. Ловджийски нож!

– Не прави глупости. Гаси двигателя и излизай!

Подчиних се. Има мигове, когато няма възможност да избираш, ако ти е скъп живота. Като се усмихна криво, младежът прибра ножа във вътрешния си джоб и с издевателски тон проточи:

– Е, извинявай...

Нещо ме опари по тила, очите ми се заслепиха, колената ми се подкосиха и аз рухнах на земята.

Събуди ме ужасен студ. Колко ли време съм пролежал на пътя? От само себе си се разбира, че юначагите отдавна са изчезнали. Как да е се домъкнах до колата и направо паднах на седалката. Ключът стърчеше в запалването. Запалих мотора, включих радара и видях това, което очаквах. на екрана нямаше и следа от отметката. Обектът беше излязъл във от зоната за приемане на сигнали. Е, какво пък, те постигнаха своето. Аз загубих това, което преследвах.

Главата щеше да се пръсне от болка. Съзнанието ми често се помътняваше. Но колата ми летеше и летеше напред. Трябваше да ги настигна! Когато Маки се срещне със Съсуке, тя ще му даде бензин. „Кръвта“ отново ще потече по жилите на убиеца! Той ще може да се движи. Но щом чудовището излезе на пътя, почти веднага ще се натъкне на „племето“. Това не бива да се допуска. Машината-убиец е моя! Няма да я отстъпя никому! Стига повече безсмислени кръвопролития. „Племето на бегачите“ не е равно на Съсуке, в което аз неведнъж се бях убеждавал. Краят щеше да бъде един и същ – коли и хора щяха да загинат. Любителите не могат да се сравняват с един професионалист.

Носих се край бреговете на Сарюгава към прохода. Не ги ли намеря там, обръщам обратно и при Хидаки излизам на пътя за Юбари. Именно по тези пътища, водещи за Сорати и Камикава, се крие машината-убиец.

Идваше часът, в който нощния мрак и най-черен и гъст. След всеки завой на изкачващия се път в светлината на фаровете изплаваше пустинното и празно, чисто и невинно шосе. Тук дори патрулна кола няма да срещнеш. Прекалено затънтено местенце.

Замислих се. Защо ли е полудял? Професионалният състезател винаги е ръба между живота и смъртта. В това Съсуке е бил убеден и си е давал сметка. След катастрофата сам е пожелал да се превърне в машина. И волята му е изпълнена. Станал е едно цяло с колата, която е обичал. Но блаженството е продължило малко. Защо? Защото, изглежда, съществуването на кибернетичен организъм в края на краищата е лишено от смисъл. Живият човешки разум не е в състояние да живее в студени метални обятия...

Внезапно пред мен блеснаха ярки светлини. Тук пътят завиваше плавно. От лявата ми страна се издигаха стръмни скали, в дясно зееше бездънна пропаст. На около двеста метра бе избухнало отражение на фарове от склона на планината. И почти веднага от завоя с невероятна скорост излетя някаква кола. Занесе се силно, но веднага се оправя. когато се оправих от изумлението – не винаги може да се наслаждаваш на такава класа, – тя беше вече далече. Но аз успях да различа прилепената към земята стойка на спортната машина и нейния цвят: тъмнозелен... Това е той! Няма никаква грешка. Познах я по силуэта. Той ми се бе врязал завинаги в паметта.

Инстинктивно превключих скоростите и рязко натиснах спирачката. Колелата блокираха, запързалах се известно разстояние и спрях. В същия миг отново бях заслепен: от завоя избликна светлина. Чух се скърцането на гумите и иззад скалите изскочиха няколко машини. Приличаха на глутница кучета, които гонят лисица. Песовете бяха подушили плячката. Те преследваха заклет враг.

Единственото, което на можех да разбера, бе защо бяга от тях? Изглежда бе решил да се поразвлече и едва тогава да ги убие. Пръстите ми сами се протегнаха към таблото. Оръдието със снаряди от масло... Стреляше с капсули в които се намираше по пет литра хлъзгаща се течност. Като попадне в целта, снарядът се пръска и маслото залива пътя. Бях се убедил в ефективността на действието му. Старият Кайда бе заклет прагматик и когато изразходва толкова средства за това опасно и противозаконно приспособление, сигурно е изхождал от мисълта, че непременно ще бъде употребено някога. Натиснах копчето. От изстрела колата се разтресе. Светлините на колата пред мен сякаш бяха обвити с някаква димка, последва нещо неправдоподобно: колата изгуби стабилност и се завъртя около оста си, на едно място, подобно на куче, което гони опашката си. Искрено поисках водача да е момче на мястото си. Та не желяех да падне в пропастта. Пронизителен вой на спирачки, трясък на мачкано желязо... Трите предни коли се плъзгаха в здрава прегръдка, докато не се спряха в склона на планината.

Повече не гледах. Рязко обърнах и потеглих като ракета. Съдбата на „племето на бегачите“ вече не ме интересуваше. Започнах преследването.

Завоите следваха един след друг. Пътят водеше надолу. Излязох от поредния вираж и го видях – бе пред мен, на около петстотин метра. Светлините на фаровете ми просто го измъкнаха от мрака. Тъмнозелената кола започна да забавя скорост. Така ме допускате до себе си.

Залепих се за опашката му, малко вдясно. Той влетя в насрещното платно. И наду газ. Носихме се един до друг, почти слети. Погледнах през страничното стъкло. Зловещият силует на спортната кола приличаше на разпрострял се по земята паяк. Там някъде, зад таблото, в блока за контрол, се мяташе живия разум на Съсуке Кайда, сред сложната плетеница от електроника. Но... Той не беше сам! В купето, където не можеше да има някой друг, видях блед профил.

Лицето се обърна към мен. Маки! Блеснаха бели зъби. На лицето й бе изписано странно блаженство, сякаш бе напълно пияна. И тогава разбрах истината. Тя преживяваше най-висшето наслаждение. Нямахте с

какво да се сравни такова щастие – да се повериш на любимия човек...

От време на време Съсуке тържествено свиреше. Той ме поздравяваше! Искрено се радваше на срещата ни... Лицето ми се покри с цвета на срама. Изглежда аз съм грешал? Напразно съм мислил, че ме ненавижда?

Но прилива на угризения на съвестта продължи кратко. Съсуке рязко изви и ме удари силно по корпуса. Хванах се здраво за волана и отчаяно се опитах да си върна управлението на колата. Машината-убиец оправда името си. Бликналите дружески чувства бяха следствие на мигновена слабост.

Нова яростна атака! Един след друг той ми нанасяше жестоки удари. В дясно чернееше дълбока пропаст. Изглежда, изпълнен с безумна ярост, се стремеше да ме блъсне долу. Ние приличахме на две диви животни, които упоени от кървавата си борба, бяха забравили всичко друго на света. В битката прилагаме цялото си умение и ловкост, като мигновено долавяхме и най-малката грешка на другия.

Гумите така виеха, че просто късаха тъпанчетата на ушите ми. Мачканата ламарина гърмеше. Така изминахме няколко завой. Шансовете ни за победа бяха приблизително равни. Но такова състезание на пределна скорост не можеше да продължи вечно. Когато го разбрах, бях на косъм от смъртта.

След поредната, този път особено яростна атака, колата ми загуби стабилност и се понесе право към бетонната ограда. С всички сили натиснах спирачките и завъртях волана наляво. Машината се врязва в преградата, купето ѝ се смачка като хартия и тя увисна над пропастта, като предните колела продължаваха да се въртят.

Помъчих се да отворя вратата, но тя не се поддаде. Навярно се бе заклинила при удара. А противникът ми, който се бе пронесъл напред, сега рязко завиваше и се готвеше за нова атака. Вцепених се. Можех само да го наблюдавам.

Да ме изпрати в ада, не му трябваша усилия. Достатъчно бе леко да ме бутне отзад...

Един от фаровете му не гореше: бе разбит по време на схватката. Но и останалото здраво око яростно ме заслепяваше. Стиснах клепачи и зачаках края. Но той не идваше. Вместо него се раздаде силен удар в преградата и същевременно отчаяното скърцане на спирачките.

Отворих очи и видях колата-убиец да лети над пропастта и бавно да пада надолу. Тя едва не ме докосна. За миг се мярна лицето на Маки – от отворената уста излиташе беззвучен вопъл.

Така и не зная защо той изведнъж загуби управление. Може при удара в оградата от моята кола да се е изляло маслото. И той да е попаднал на тази хлъзгава повърхност. При засилване подобно плъзгане е фатално. Аварийното антиблокиращо устройство не успя да сработи. Всичките му опити да се задържи на пътя останаха напразно и той – не, те, – полетяха към ада вместо мен.

В клисурата замлъкна дългото боботещо ехо. Около мен се установи неправдоподобна тишина. Висях на предпазните ремъци като привързан на кръст и не можех да си поема дъх. Трябваше ми още време да дойда на себе си.

КРАЙ

© Кодзи Танака
© 1994 Красномир Крачунов, превод от японски

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

СРЕБЪРНИЯТ КОРИДОР (МЕНТАЛНА ФАНТАСТИКА). 1994. Изд. Неохрон, Пловдив. (SF Трилър, No.18) Редактори, съставители: Красномир КРАЧУНОВ, Иво ХРИСТОВ. Превод: Красномир КРАЧУНОВ. Формат: 120×165.

Страници: 191. Цена: 19.95 лв.

Съдържание [съдържанието е объркано на титулната страница]:

Сребърният коридор, Харлан ЕЛИСЪН – с.3;

Маскировката, Хенри КЪТНЪР – с.30;

Войникът, Гордън ДИКСЪН – с.80;

Преследването, Кодзи ТАНАКА – с. 106;

Скитник из космоса, Робърт СИЛВЪРБЪРГ – с. 131;

Енциклопедия на световната фантастика, част X (ГАКОВ-ГЕРОВ) – с.189-192.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/511>]